

на кръста си и тръгналъ изъ гората съ турци да се бие... Ето такъвъ юнакъ е билъ Караджата. Е, Слави, ще станешъ ли и ти като него?

Дѣдо Слави погледна внучето си, но то бѣ сложило глава на ржката му и спѣше тихъ, равенъ сънь. Бавно се изправи, понесе Славчо на ржце и го сложи на седчето. Дъщеря му донесе черги и го покри.

— Ужъ юнакъ ще става, пѣкъ заспа! Нека си спи — така растатъ юнацитѣ.

Следъ тия думи дѣдо Слави погледна презъ прозореца и се загледа въ бѣлия снѣгъ. Дъщеря му го попита:

— Тате, ти си гладенъ, ела да се нахранишъ!

— Не ми се яде — нахраненъ съмъ. Само малко нѣщо съмъ уморенъ.

— Седни до огъня да си починешъ.

— До огъня не искамъ. Азъ ей тука, ще си полегна малко.

Дѣдо Слави се сви до внучето си, сложи глава до неговата и затвори очи. Мжчеше се да заспи, но не можеше. Топлиятъ дѣхъ на малкия галѣше лицето му и го разсънваше.

Дъщеря му донесе нова черга, зави и него. Той се претори на задрѣмалъ и не ѝ се обади. Бавно измъкна ржка изъ подъ завивката и прегърна внучето си.

К. Петкановъ

ИСУСОВАТА МАЙКА

Въвъ жгълчето надъ кревата, отъ стария нашъ иконостасъ, Исусовата майка свята денемъ и нощемъ бди надъ насъ.

Тя ни дарява здраве, сила, смиреность, кротость, доброта, отъ злото черно ни закриля — а въ зло потъналъ е свѣта.

Най-чиста радостъ ний изпитваме, щомъ всѣка привечеръ съсъ гласъ шептиме Божята молитва предъ стария иконостасъ.

Димитъръ Пантелеевъ

